

Pedersen, Marius Buhl, Kr. Juul, Thisted Knudsen, Krogh, Ellen Poulsen, Hvidberg, Aksel Møller, Poul Sørensen, Jørgen Jørgensen (Lejre) og Svend Jørgensen.

Den følgende sag var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændringer i lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v.

og

forslag til lov om ændringer i lov om oprettelse af et kreditinstitut for fiskerierhvervet.

Valgt blev: *Johs. E. Larsen, Poul Hansen (Grenaa), Poul Hansen (Svendborg), Lund Jensen, Evald Kristensen, Mørk, K. Axel Nielsen, Viola Nørlov, Gideon, Frode Carstensen, Jens Chr. Christensen, Damsgaard, Conrad Kofoed, Baagø-Hansen, Fibiger, Thestrup og A. C. Normann.*

Derpå foretoges:

Valg af 1 stedfortræder til landsnævnet for børneforsorg.

Valgt blev: Fhv. landstingsmand *H. C. Andersen, Nr. Ørslev.*

Punkt 4 på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 559, fremsættelsen i tidenden sp. 344).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lysholt Hansen: Det kan ikke undre de medlemmer af det høje ting, der i sidste samling var med i udvalgsarbejdet om menighedsrådslovsforslaget, at ministeren allerede nu foreslår nye ændringer. Det var jo sådan, at udvalget i sidste samling brugte en meget stor del af tiden til at drøfte forskellige muligheder for dels at skaffe udlandspræsterne mulighed for at vende hjem hertil i fast embede, dels at tilvejebringe bedre forflyttelsesmuligheder for de præster her i landet, der sidder fast

i deres embede uden udsigt til eller mulighed for at blive forflyttet.

Jeg tror, jeg tør sige, at der var enighed om, at det var problemer, som der på en eller anden måde måtte findes en løsning på, men at der på den anden side var tale om et sådant indgreb i menighedsrådenes rettigheder, at en behandling her i tinget var nødvendig.

Mit parti kan tiltræde ministerens forslag om, at hvert tiende embede besættes af kirkeministeriet efter de foreslåede regler, der siger, at ministeriet efter indhentet erklæring fra biskoppen udpeger seks af ansøgerne til embedet til forelæggelse for menighedsrådet, der ved enstemmig indstilling af en af disse seks kan træffe afgørelse om, hvem der skal have embedet, hvorimod ministeren træffer afgørelsen, hvis der ikke er enstemmighed i menighedsrådet. Det er ganske rigtigt et indgreb i menighedsrådenes kompetence, men jeg synes alligevel, det levner dem en ganske betydelig indflydelse, og jeg tror, at de fleste vil være villige til at yde et sådant bidrag til løsning af dette vigtige problem, for det er jo vigtigt, ikke alene for de præster, det drejer sig om, men for hele det kirkelige liv både herhjemme og ude.

For udlandspræsterne er vanskelighederne ganske åbenbare, det er også tidligere blevet erkendt. Derfor fik vi ordningen af 1953, der gav mulighed for den delvis administrative besættelse af nogle enkelte byembeder. Det gav imidlertid ikke et tilstrækkeligt antal embeder til formålet, og dertil kommer, at flere af udlandspræsterne ganske givet meget hellere ville tilbage til Danmark i et embede i et landsogn. Mulighederne herfor er, som vi ved, små, og derfor må disse præster som regel tage imod de byembeder, der er til rådighed. Det er naturligvis utilfredsstillende for udlandspræsterne; men det er heller ikke tilfredsstillende for det kirkelige byarbejde herhjemme, hvis disse embeder besættes med folk, der ikke søger dem for at gøre et arbejde i byen.

Medens vanskelighederne for udlandspræsternes tilbagevenden således tidligere er blevet erkendt og søgt imødegået, har det ligget noget tungere med hensyn til problemet om forflyttelsesmuligheder for de præster herhjemme, der på grund af

[Lysholt Hansen.]

alder eller af anden årsag sidder fast i et embede uden udsigt til en hårdt tiltrængt forflyttelse. Herinde har vi vel alle erkendt, at problemet eksisterer, men der har været tilbageholdenhed med hensyn til at finde en løsning, fordi en delvis administrativ besættelse af et større antal embeder i så fald ville være nødvendig. Jeg tror imidlertid, den højtærede kirkeminister har ret i, at vi ikke længere kan skyde problemet fra os, hvis vi vil sikre det kirkelige arbejde de bedst mulige vilkår. Hvis det fortsætter som nu, hvor et betydeligt antal præster er lænket til deres embede, tror jeg nemlig, at vi får et antal stadig ringere præster, hvorimod bedre forflyttelsesmuligheder vil kunne give inspiration, fornyelse og øget indsats.

Foruden den kategori af præster, der er kørt fast på grund af for lidt arbejde, mangel på kontakt, ringe kirkelig interesse i sognet, eller hvad det nu kan være, og som derfor trænger til forflyttelse, findes der en kategori af præster i store sogne, som er blevet overanstrengt af for meget arbejde, og for hvem det ville være en stor hjælp at kunne flytte, når de er kommet op i 55—60 års alderen og børnene er kommet fra hånden. For mange af dem ville det sikkert være en lykke i de sidste 10 år at kunne virke under rolige forhold i et landsogn; men de bestående forflyttelsesmuligheder gør det faktisk næsten umuligt. Jeg må forøvrigt åbent indrømme, at jeg udmærket forstår, at en præst kan køre fast i et sogn til trods for den bedste vilje til stadig at forny sig og gøre en indsats.

Man kommer uundgåelig til at tænke på, hvordan det ville gå os politikere, hvis vi havde pligt til hver eneste uge at holde møde i alle vore kommuner. Parallellen er vel ikke helt rigtig, men jeg synes, den kan bruges. Vi ville ganske givet også opleve, at interessen hurtigt ville dale, at tilhørertallet ville skrumpes ind, selvom vi gjorde os nok så megen umage. Ja, vi må også erkende, at selv nu, da vi kun kommer en gang imellem, kan det godt knibe med til slutningen. Jeg forstår godt, at en præst, der stadig må prædike for næsten tomme bænke, kan komme til at føle, at det vist er ham, der ikke duer, og kommer det først dertil, smitter det let over på hans menig-

hed; resultatet bliver da, at han er dømt til at blive ved dør, for det er ganske iøjnefaldende for ethvert menighedsråd, der møder op for at høre ham prædike, at han ikke kan samle folk.

Selvom ingen er interesseret i at gå menighedsrådenes rettigheder for nær, håber jeg dog, vi under den videre behandling i tinget kan nå et resultat. Når man tænker på, at de fleste sogne kun har haft en 20—30 præster siden reformationen, synes jeg ikke, at den byrde, der her lægges på menighedsrådene, kan være så tung, at det betyder noget, og jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Vagn Bro: Det problem, der i det foreliggende forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd er til behandling, er kort dette, at man i de senere år har følt en vis vanskelighed ved ikke at have tilstrækkelige muligheder for at skaffe præster fra Færøerne og Grønland, udsendte sømandspræster og præster under Dansk Kirke i Udlandet befordring til et embede herhjemme. Ifølge lovforslagets bemærkninger gælder vanskeligheden imidlertid også i et vist omfang præster, der har embede her i landet, idet visse præster — og det skulle navnlig gælde ældre — har visse vanskeligheder ved videre befordring, uden at dette kan tilskrives de pågældende præsters eget forhold i tjenesten.

Under udvalgsarbejdet i sidste samling drøftede vi ret indgående problemet, og dette spørgsmål må naturligvis også ligge lovgivningsmagten på sinde. Der er her afgjort et problem, som bør finde sin løsning. Jeg ønsker dog at fremhæve de krydsende hensyn på dette område. Hovedprincippet i den J. C. Christensen'ske kirkelovgivning var jo at hævde det synspunkt, at menighederne skal gøre indstilling om besættelse af så godt som alle faste præsteembeder, og spørgsmålet bliver altså kun, om dette princip bør afdæmpes, efter det foreliggende forslag for en tiendedels vedkommende, dog således, at der bliver mindst 6 præster at vælge imellem. Det er også muligt, man kan finde en anden delingsnorm, men det er altså det forslag, der foreligger til behandling.

Jeg finder det rettest, at hele spørgsmålet fordomsfrit drøftes i et udvalg, og

[Vagn Bro.]

hertil erklærer mit parti sig villigt. Det er muligt, man bør finde en anden form, men vi vil drøfte forslaget med interesse. Jeg må dog understrege, at der er delte meninger om selve problemet, men jeg vil håbe, at en udvalgsbehandling vil kunne føre frem til en ordning, der vil kunne samle helst så godt som alle.

Fibiger: Det problem, der er rejst i det foreliggende lovforslag, har jo været behandlet igennem flere samlinger, både da den tidligere kirkeminister Frede Nielsen i 1948 fremsatte sit lovforslag, og i fjor, da vi behandlede en ændring af menighedsrådsloven. Det foreliggende problem mener jeg må løses nu; der har været talt længe nok om det, og det er givet, at de mange missionærer, der for tiden kommer hjem, og de mange præster, der har viet deres arbejde til Dansk Kirke i Udlandet, og præster fra Grønland og Færøerne må have en fair chance for at få et embede herhjemme. Der er også ældre præster, der trænger til forflyttelse, men meget vanskeligt kan blive forflyttet under de nuværende forhold.

Det forekommer mig, at det foreliggende lovforslag giver en god anvisning på, hvordan man kan løse problemet. Jeg er glad for, at styrelsen for menighedsrådsforeningen er gået ind for lovforslaget; thi når man har talt om, at dette er en lov for præster, der er kørt fast i deres embede, må jeg sige, at det i virkeligheden lige så meget er et spørgsmål, der vedrører menighederne. Ud fra denne betragtning synes det mig ikke at kunne være nogen stor anke, at man kun giver menighedsrådet seks præster at vælge imellem ved indstilling til et præsteembede, når det kun bliver hver tiende gang, der skal skiftes præst.

Jeg ved ikke, om man samtidig kunne tage det spørgsmål op at hjælpe mere modne præster, således at de præster eller kandidater, der ikke har anciennitet til de større førsteklasses embeder, ikke placeres i dem. Derved ville man opnå, at de ældre præster kunne blive placeret.

Endvidere vil jeg sige, at når også biskoppen — jeg går ud fra, at det er den stedlige biskop i stiftet — får lejlighed til at udtale sig om de ansøgninger, der skal sendes til

menighedsrådene, synes jeg, man har fuld sikkerhed, idet man må gå ud fra, at biskoppen kender de vedkommende personer og ved, hvem der egner sig bedst til at blive ansat.

Jeg ved ikke, om jeg i denne forbindelse må spørge den højtærede minister, om hun har i sinde i denne samling at fremsætte lovforslag i overensstemmelse med kommissionsbetænkningen om bygning af kirker i omegnskommunerne. Jeg ved, at det er en særlig lovgivning, som ikke vedrører det foreliggende lovforslag, men jeg tror, det er noget, man venter på ude omkring i omegnskommunerne og i det hele taget i kirkelige kredse.

Selvom der måske kan være ændringer at foretage i det af ministeren fremsatte lovforslag, kan jeg på mit partis vegne tilsige det en særdeles velvillig behandling i håb om, at vi i denne samling kan nå til en løsning af dette spørgsmål.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg må erkende, at jeg ikke som den ærede sidste taler synes, at spørgsmålet er så enkelt. De skiftende kirkeministre er jo almindeligvis kommet til folketinget og har efter de erfaringer, de har indhøstet, anmodet om at få en udvidet bemyndigelse til at få indflydelse på præsteembedernes besættelse. Det er vel forståeligt, at de skiftende kirkeministre, der har mange menneskelige tragedier nær ind på livet, når præster ønsker forflyttelse, gerne vil gøre det lettere for disse præster at komme et andet sted hen. Der blev gjort en begyndelse, da vi i sin tid gik med til, at ved embeder, hvor der var tre præster, kunne det ene embede besættes uden menighedsrådets medvirken. Det har givet mulighed for besættelse af, såvidt jeg husker, 55 embeder. Hvis man udvidede ordningen til også at omfatte embeder i menigheder med to præster, ville det give mulighed for 160—170 præster mere, og det ville dog allerede være noget i forbindelse med de embeder, der hidtil har været besat på ministeriets foranledning; men det mener man altså ikke er nok.

Derfor er spørgsmålet blevet rejst — det blev også rejst i fjor under behandlingen af menighedsrådsloven — og alle må egentlig erkende, at der er et problem; men når man begynder at komme ind på,

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

hvordan det skal løses, er man hidtil meget tilbage for at tage de nødvendige skridt; i hvert fald for at gå ind på de planer om ændringer, som hidtil har foreligget. Man må også være meget, meget varsom med at gribe ind i den ret, som sognemenighederne har fået gennem menighedsrådsloven til selv at vælge deres præster, hvad de faktisk kan, hvis de kan blive enige i et sogn. Det er noget fundamentalt, det vigtigste af det, der ligger i menighedsrådsloven, at sognemenighederne har ret til at besætte præsteembeder. Når man dengang har ment, og når man til enhver tid må mene, at det har sin værdi, ligger det i, at man må regne med, at en sognemenighed, der på eget initiativ og eget ansvar henter en præst til sognet, må føle et ansvar og en forpligtelse overfor denne præst til at hjælpe ham i hans arbejde, og det er noget meget væsentligt. Jeg mener derfor, at man skal være yderst, yderst varsom med at formindske denne sognemenighedernes ret til at besætte præsteembeder, også fordi man, hvis man formindsker menighedernes indflydelse, tager noget af ansvaret bort fra dem og får dem til at føle mindre forpligtelse overfor deres præst.

Man må også gøre sig klart, at hvis man fulgte ministerens forslag om, at hvert tiende embede ganske skematisk besættes på denne måde, ville det vække voldsom kritik i de sogne, som dette lotteri kom til at gå ud over. Jeg ser nok, at man regner med, at der går 130 år imellem, at et sogn kommer ud for den forskrækkelse, men det vil ikke have så forfærdelig megen interesse for dem, det rammer nu, at det vil vare 130 år, før det sker igen.

Det er også et spørgsmål, om man gør den pågældende præst en tjeneste ved, at embedet besættes på denne særlige måde. Alle ved, at de seks, hvis ansøgninger bliver sendt ud til menighedsrådet at vælge imellem, er præster, som på normal måde ikke kunne blive forflyttet. Det er allerede slet ikke så forfærdelig rart for præsterne at komme med på denne liste. Og dernæst: Vil det menighedsråd, som føler sig krænket over, at dets rettigheder er gået for nær, føle sig ansvarligt for det kirkelige arbejde i sognet på samme måde, som det ville have gjort, hvis det selv havde haft ansvaret

for præstekaldelsen? Jeg synes, man må overveje disse ting meget nøje, før man foretager en ændring i den bestående ordning. Vel er det rigtigt, at det er store menneskelige problemer, det drejer sig om for præsternes vedkommende, men præstens gerning i det hele taget er jo af en særlig karakter. Den er bl. a. forbundet med den risiko, at præsten ikke falder til på det sted, hvor han er kommet, hvad der slet ikke behøver at være præstens skyld, men det kan alligevel være vanskeligt for ministeriet at skønne i det enkelte tilfælde, om det er præstens skyld eller ikke, og det er måske bedre at lade det afgøre af det menighedsråd, som skal have denne præst til sin sognepræst.

Jeg mener, at denne fremgangsmåde med at udpege hvert tiende embede til at falde ind under ordningen er meget summarisk og tilfældig og ikke særlig tiltalende, og der må vel også, hvis man endelig vil vise hensyn til de præster, det her drejer sig om, kunne findes andre kriterier, en anden form for udvælgelse end den her foreslåede.

Jeg har set den tanke fremsat, at de meget små embeder kun kunne søges af præster over en vis alder. Det blev nævnt af det ærede medlem hr. Fibiger, at der måske var visse embeder, hvor man også ville stille som betingelse, at den pågældende i hvert fald havde den anciennitet og alder, som gjorde ham kvalificeret til at beklæde dette embede. Jeg mener, man må kunne træffe ordninger af denne karakter, og det vil jeg gerne være med til at se på. Men jeg må erkende, at mit partis hovedsynspunkt er, at de rettigheder, man har givet menighedsrådene med hensyn til indflydelse på præstevalget, og det ansvar og den forpligtelse overfor præsten, som dermed følger, er noget fundamentalt og centralt i den danske kirkelovgivning, som vi skal være yderst varsomme med at røre ved.

Jeg kan ikke tiltræde det foreliggende forslag, men vil naturligvis gerne være med til i udvalget at overveje, om der kan findes andre muligheder.

Alfred Jørgensen: Det foreliggende lovforslag kan vurderes ud fra to forskellige synspunkter. På den ene side drejer det sig om en indskrænkning i menighedsrådenes

[Alfred Jørgensen.]

lovhjemlede rettigheder, medens det på den anden side tager sigte på i visse tilfælde at løse opståede problemer i menighedsrådenes interesse, nemlig i tilfælde, hvor et skifte i præsteembedet ville tjene menigheden og det kirkelige arbejde bedst. Her tænkes vel ikke i første linie på at bringe opståede uoverensstemmelser til ophør, men simpelthen på den værdi, der kan ligge i en fornyelse af menighedens indre liv. Det hedder jo i folkevisen, at ingen er tilsammenviiede som munken og hans kappe. Det samme er jo næsten tilfældet med præst og menighed, der i praksis er dømt til at blive sammen til de grå hårs alder, eller indtil døden skiller dem ad.

Skal vi afveje de to ting mod hinanden: hvad menighedsrådene opnår gennem de foreslåede bestemmelser, og den pris, de må betale derfor, er det sådan, at den foreslåede indskrænkning i menighedsrådenes dispositionsret kun skal finde sted, hver tiende gang et præsteskitte indtræder, medens det til gengæld må være en forudsætning, at ministeriets bevågenhed stedse følger menigheden fra slægt til slægt gennem de halvandet hundrede år. Det er med vilje, jeg først har set på de indskrænkninger i menighedsrådenes rettigheder, lovforslagets gennemførelse vil medføre, da jeg mener, dette er af væsentlig betydning ved en vurdering af forslaget; jeg finder, at disse indskrænkninger vil være til at bære, og at der også ydes valuta for dem på kreditsiden. Hvis der ikke fra menighedsrådenes og fra anden side rejses væsentlige indvendinger mod den foreslåede løsning, kan også jeg give den tilslutning.

At lovens bestemmelser endvidere vil tjene til betryggelse af præstens stilling, og at den i givet fald åbner ham vej for befordring, som det hedder i lovforslagets bemærkninger, forringer jo ikke forslaget, men er med til at gøre dette tjenligt til befordring.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for deres stillingtagen til dette lovforslag, idet de har udtrykt en klar erkendelse af, at der her er et problem, som på en eller anden måde må løses. Det er, synes jeg, over-

ordentlig heldigt, at både præsteforeningen og menighedsrådsforeningen, endda med særlig styrke, har fremsat ønske om, at dette lovforslag måtte blive fremsat, og at man fandt frem til en løsning af dette virkelig prekære folkekirkelige problem.

Jeg finder ikke anledning til at gå i enkeltheder. Der er ikke stillet noget direkte spørgsmål til mig, bortset fra det ærede medlem hr. Fibigers spørgsmål om, hvorvidt jeg vil fremsætte et lovforslag vedrørende et problem, som slet ikke er til behandling her i dag. Allerede i åbnings-talen nævnte statsministeren, at der i indværende samling vil blive fremsat lovforslag om ændring af reglerne for præstevalg og vedrørende finansieringsforholdene for nye kirker. Dette vil ske ret snart, jeg antager indenfor denne måned.

Jeg kunne imidlertid have lyst til at fremsætte nogle få bemærkninger til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Jeg ved, at det ærede medlem virkelig er klar over, at der her er et problem, som på en eller anden måde må løses. Det ærede medlem pegede på den mulighed, at man under den nuværende ordning kunne inddrage de sogne, hvor der var to præsteembeder; men en sådan løsning ville komme til at lide af den meget store mangel, at den fik bymæssig slagside. Man kan ikke nøjes med at sige: det er ikke nok, fordi man ikke talmæssigt får nok. En sådan ordning vil få også indholdsmæssig slagside. Jeg tror derfor ikke, denne vej er farbar.

Endnu mere interessant synes jeg det er i to minutter at komme ind på det ærede medlems betragtning, at man ikke kunne stole på, at de præster, som blev valgt uden menighedsrådets helt frie medvirken, ville falde til i sognet. Det er forsåvidt et argument, der slår sig selv på munden, som det netop har vist sig, at en række præster under den nuværende helt frie ordning ikke falder til i sognet, og man derfor må prøve på at lempe på netop denne ordning for at skabe mulighed for, at de kan falde til.

Endvidere synes jeg, at det ærede medlems betragtning om ansvaret overfor præsten, der var valgt ved den eventuelle nye valg måde, manglede folkekirkelig bredde, idet det ærede medlem sagde, at man ikke

[Kirkeministeren.]

ville føle det samme ansvar overfor en præst valgt på denne måde. Man kan lige så godt ræsonnere sådan, at menigheden vil føle sig dobbelt forpligtet. Det er, synes jeg — hvis jeg må kaste et strejf teologisk tænkning ind over det høje ting — ikke et ræsonnement, der bunder i forestillingen om det almindelige præstedømme. Derfor er det i virkeligheden meget let at imødegå.

Jeg skal som sagt ikke komme med flere bemærkninger til lovforslaget. Jeg håber, forhandlingen i udvalget må føre til en løsning, og jeg vil gerne understrege de ord, der er sagt om, at det er vigtigt, at vi får så bred en tilslutning til lovforslaget som muligt. Det er for mig en meget væsentlig ting, netop fordi det er et folkekirkeligt problem, hvis løsning vil få dybtgående virkning, der her skal afgøres.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lysholt Hansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til overvejelse af samarbejdet mellem de for landets økonomiske politik bestemmende faktorer [af Bertel Dahlgaard m. fl.).

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 285, fremsættelsen i tidenden sp. 40).

Sagen sattes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Lad mig med det samme sige, at regeringen gerne ser nedsat et udvalg — som det hedder — til overvejelse af samarbejdet mellem de for landets økonomiske politik bestemmende faktorer.

Det er imidlertid en vanskelig opgave, man stiller udvalget. Denne opgave falder i to dele, for det første en undersøgelse af, i hvilket omfang landets valutariske og økonomiske vanskeligheder skyldes et svigtende samarbejde mellem de organer, der har størst betydning for landets økonomiske politik; jeg tror ikke, det er helt let at finde rede heri, og når man ser den lidt skematiske begrundelse i bemærkningerne til forslaget, kan det måske være meget godt at få foretaget en nærmere undersøgelse af hele dette forhold. Den anden del af opgaven: at overveje formerne for det bedst mulige samarbejde i fremtiden, må i vid udstrækning afhænge af, hvilket resultat man når til med undersøgelsen.

Udvalgets sammensætning er konstrueret på den måde, at det skal bestå af et formandskab og nogle andre medlemmer. Jeg tror nok, jeg kan se begrundelsen for dette formandskab. Såvidt jeg kan skønne, er det meningen, at det særlig bliver formandskabet, der skal foretage undersøgelsen, medens de andre medlemmer skal træde til, når man skal overveje formerne for det mulige samarbejde. Hvorledes man iøvrigt skal sammensætte et sådant udvalg, kan der være mange meninger om. Forslagsstillerne har også skiftet mening fra sidste gang, de fremsatte forslaget, idet antallet af øvrige medlemmer udover formandskabet er forøget fra 4 til 7. Om man herigennem er nået til det rette antal, kan jeg ikke tage stilling til. Det har undret mig lidt at se, at f. eks. Håndværksrådet er repræsenteret, men ikke industrien. Man kunne også synes, at tjenestemændene burde repræsenteres, men da jeg går ud fra, at et folketingsudvalg skal drøfte den nærmere sammensætning, skal jeg ikke gå ind herpå.

Endelig er der til slut foreslået, at inden